

'Uitgevlogen'

Arie Pieters

'Uitgevlogen'

Arie Pieters

Schrijver: Arie A. Pieters
Omslagontwerp: Arie A. Pieters
Foto's: Arie A. Pieters
Overige foto's, pagina:
83. Elly Kranendonk, 136. Kathleen Gable
ISBN: 9789463426657
Uitgegeven door: Mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
Copyright: Arie A. Pieters©

Inhoudsopgave

- 1) Inleiding
- 2) De wijde wereld in
- 3) Het nieuwe nest
- 4) Iets te vroeg...
- 5) Overleven met hulp van de ouders
- 6) 'Opkrabbelen'
- 7) Leven met een handicap
- 8) De wil om te overleven
- 9) Samen verder
- 10) Zorg voor de zwakkeren
- 11) De 'goede' kraai
- 12) Feiten/weetjes
- 13) Clark Gable & Carole Lombard
- 14) Nuttige adressen

1. Inleiding

Het was in eerste instantie wel even 'dubben'... Zou ik na de twee eerdere boeken over 'mijn' kraaienechtpaar nog een derde boekje schrijven over hun dagelijkse leven? De boeken 'A life in black & white' en 'Kraaieland', omvatten maar liefst een goede 18 maanden van hun leven. En in 'Kraaieland' konden de lezers ook nog bijna 8 maanden meeleven met de twee jonge kraaien, die in juni 2015 het levenslicht zagen. Voor mijn gevoel had ik al heel veel vastgelegd, maar er bleven toch nog dingen die ik nog niet had verteld in 'A life in black & white' en in het tweede boek; 'Kraaieland'. De reden hiervoor was simpel: Ik had ze nog niet eerder meegemaakt tijdens mijn dagelijkse bezoeken aan 'Kraaieland', zoals ik het territorium van mijn dynamische, gevleugelde duo gemakshalve was gaan noemen.

Eén van die dingen was bijvoorbeeld hoe het verder zou gaan met de twee jonge kraaien, die ik de 'witte veders' had gedoopt, omdat ze beide in hun vleugels hele kenmerkende witte veren hadden. Dit opvallende uiterlijk hadden ze gemeen met hun vader toen hij zelf nog een jonge vogel was in 2006/2007. Ondertussen hadden zijn witte vleugels trouwens allang plaats gemaakt voor glanzend zwarte veren. Aan het einde van het boek 'Kraaieland' waren de witte veders bijna 8 maanden oud en hielden zich nog steeds op in het territorium van hun ouders. Dat ging toen nog steeds in goede harmonie, maar hoelang zou dit nog zo blijven? En dan was er ook nog het kraaiennest... Door onvoorziene omstandigheden, lees onverschillige snoeiwerkzaamheden aan de boom waarin hun nest zat, was dat gesneuveld. Dit jaar dus geen restauratie van een oud nest, maar de bouw van een compleet nieuw onderkomen?

In de loop van het jaar 2016 zou ik ongetwijfeld een antwoord krijgen op beide vragen, maar was dit wel genoeg om weer een boekje van rond de 120-130 pagina's te vullen? Ik dacht dat ik (hooguit) ergens uit zou komen op misschien 60-70 pagina's en dat betekende een boekje wat maar de helft van de dikte was van de twee eerdere boeken. 'En zaten er nu echt nog wel mensen te wachten op zo'n toch ietwat 'magere' aanvulling...?' Dat was een vraag die langere tijd in mijn achterhoofd 'rond zeurde'. Maar goed, ik wist toen uiteraard nog niet wat er in de loop van 2016 allemaal op mijn pad zou gaan komen, want de dagelijkse bezoeken aan 'Kraaieland' zijn ook in dit jaar uiteraard gewoon doorgegaan. En aan het einde van de zomer van 2016 was het wel duidelijk: 'Ik had echt meer dan genoeg meegemaakt om een derde boek te schrijven over Clark en Carole en hun kroost.'

Voor degenen die de eerste boeken niet hebben gelezen: Clark en Carole zijn de namen die ik aan mijn kraaienechtpaar heb gegeven. Tenslotte kan je dieren waar je een zo nauwe band mee hebt opgebouwd niet naamloos door het leven laten gaan. En voor wie zich afvraagt waarom ik voor deze namen heb gekozen nog even een korte duik in de geschiedenis. Toen ik eenmaal een facebookpagina voor hun dagelijkse belevenissen had aangemaakt en het eerste boek bijna gereed was, maakten meerdere mensen de opmerking dat ze nu ook echt 'beroemd' werden. Welnu, als liefhebber van klassieke films hoefde ik niet lang meer na te denken om goede namen te vinden voor mijn dynamische duo toen het woord 'beroemd' eenmaal was gevallen... Clark Gable en Carole Lombard zijn waarschijnlijk het meest legendarische filmechtpaar (uit de tijd van de zwart-wit film), dus welke namen lagen meer voor de hand?

Maar in het tweede deel van dit boek zal iedereen ook kennis kunnen maken met een 'nieuwe held'. Dat vogels en zeker ook kraaiachtigen een enorme overlevingsdrang hebben, iets wat ze ook nog combineren met een bijna spreekwoordelijke slimheid werd mij in 2016 soms 'pijnlijk' duidelijk. De gebeurtenissen tijdens de zomer van 2016 maakten de beslissing om nog een derde boek te schrijven over het leven van mijn kraaiengezin eigenlijk ook bijna onvermijdelijk. Tenslotte moeten sommige verhalen verteld worden... Waarbij ik dan wel meteen wil aantekenen dat ik in mijn boeken over mijn gevleugelde vrienden weliswaar probeer om alles zo onderhoudend mogelijk te omschrijven, maar dat ze echt een feitelijke weergave zijn van alles wat ik heb meegemaakt en waargenomen. Het is geen 'verhaal' in de zin van 'fictie'. Feiten en waarnemingen, dat is waar het om draaide bij het dagelijks volgen én het schrijven van deze boeken. En bij deel drie is dat niet anders. Naast alle gegevens en belevenissen, die staan opgetekend in de boeken heeft het dagelijks volgen van Clark en Carole mij inmiddels ook al duizenden, soms unieke foto's opgeleverd. Overigens dienen die foto's soms ook als tastbaar bewijs, om te laten zien dat mijn kraaienechtpaar bijvoorbeeld bedreven 'mosselvisser' zijn, regelmatig krabben opvisten tussen de basaltkeien langs de rivieroever en in prima harmonie leefden én leven met hun 'kleine burens'; de witte kwikstaarten. Dit zijn overigens nog maar enkele voorbeelden van wat ik de afgelopen 33 maanden allemaal heb vast mogen leggen. En 'mogen' is in dit geval natuurlijk een bewust gekozen woord, want het is (nog steeds) een voorrecht om dagelijks van zo dichtbij het leven van mijn gevederde vrienden te mogen volgen. Einde juni 2014 ben ik daarmee begonnen en tot op de dag van vandaag doe ik dit nog steeds.

**Clark op de uitkijk: Altijd alles goed in de gaten houden, ook als de biograaf langs komt met wat walnoten.*

2. De wijde wereld in

Spectaculaire stuntvliegerij met vader en moeder, om zich beter te bekwamen in de edele 'vliegkunst'. Achtervolgingen van een buizerd, die het leefgebied van Clark en Carole had uitgekozen voor het speuren naar mogelijke prooien en 'schermutselingen' in het luchtruim met meeuwen die hapjes af willen pakken.... Ik had het allemaal meegemaakt met de beide witte veders. Met name het 'tikkertje spelen' in de lucht was prachtig om van dichtbij mee te mogen maken! Deze vorm van 'stuntvliegen', samen met de jongen, zag ik voor het eerst toen ze beide een goede 12, 13 weken oud waren. Blijkbaar hadden vader en moeder toen besloten dat ze oud genoeg waren om eens wat meer werk te maken van hun vliegkunsten. Tenslotte moet je als kraai later niet alleen jezelf kunnen redden, maar ook je kroost.

Naast natuurlijke vijanden zoals roofvogels als de buizerd en de bruine kiekendief (beide in staat om jonge kraaien te verschalken), zal je ook duikvluchten uit moeten kunnen voeren op buurtkatten, die je jongen bedreigen en je hebt bij het water uiteraard ook te maken met heel veel meeuwen (in alle soorten en maten), die maar wat graag je hapjes af willen pakken en die ook kunnen stuntvliegen als de beste. En dus moet je leren hoe je een halve koprol in de lucht kan maken, om daarna meteen van richting te veranderen. Je moet messcherpe wendingen kunnen maken en terwijl je dit doet moet je overzicht zien te houden, want je moet ondertussen wel weten waar je tegenstander zich bevind. Het 'tikkertje spelen' met vooral vader, die merendeels de taak van leermeester in het stuntvliegen op zich had genomen, zorgde voor veel plezier bij de witte veders.

Dat kon ik opmaken uit de steeds weer zich herhalende zachte 'kraak-geluidjes', die de jonge vogels tijdens het stuntvliegen maakten. Na het zo lange tijd dagelijks volgen had ik steeds meer specifieke geluiden die kraaien maken leren kennen en ook de betekenis ervan. Ook samen deden Clark en Carole weleens aan dit soort 'gestunt' in het luchtruim, gewoon voor hun plezier en dat was dan ook duidelijk te horen aan dit soort typische, zachte 'krakende' geluidjes. Aan het einde van 2015 waren de witte veders weer steeds meer samen gaan optrekken. Al bleven er nog steeds wel duidelijk merkbare verschillen in het karakter van het jonge duo. Maar de 'wilde haren' (eerder 'wilde veren' bij vogels...) bij de meest ondernemende van de twee waren inmiddels wat minder prominent aanwezig. Toch bleef er een verschil in bravoure tussen het tweetal. Zo had de meer voorzichtig opererende witte veder ook na bijna een half jaar nog nooit een vaartochtje gemaakt...

Voor wie 'A life in black & white' en 'Kraaienland' niet heeft gelezen: Alle volwassen kraaien, die woonachtig zijn langs de oever van de Dordtse Kil maken regelmatig (dagelijks) vaartochten op binnenvaartschepen. Dat vaartochtje is qua afstand overigens beperkt, want het stopt wanneer de grens van hun territorium is bereikt. Inderdaad, de denkbeeldige, onzichtbare grens die op het land is getrokken loopt dus door over het water van de rivier. De brutaalste van de twee witte veders had het 'kunstje' na een aantal maanden afkijken van pa en ma ook onder de knie gekregen, maar de tweede zou pas (zover ik dit heb kunnen waarnemen) in 2016 voor eerst neerstrijken op het dek van een binnenvaartschip. En overigens heb ik het hem/haar daarna niet meer zien doen, dus ik betwijfel ernstig of het korte reisje op het water wel goed is bevallen...?

Maar aan het einde van 2015 en begin 2016 was het duo zichtbaar naar elkaar toegegroeid. Bij ruzies met de noorderburen trok het jonge duo samen met vader en moeder op en werden er driftig 'scheldpartijen' uitgevoerd, als de noordelijke buren of hun beide jongen de territoriumgrens overschreden. (Tot echte schermutselingen kwam en komt het bij burenruzies maar zelden, zie voor verdere beschrijvingen van grensconflicten ook 'A life in black & white' en 'Kraaieland'.) Vaak kwam ik ze tegen als ze samen tussen de basaltkeien druk bezig waren om te zoeken naar de zoetwatermosselen, krabben en rivierkreeften. Het zoeken naar dit soort eetbaars behoorde tot de eerste dingen die ze samen met vader en moeder deden.

**Eén van de witte veders samen met Carole bezig om te zoeken naar mosselen, krabben en rivierkreeften.*

Als ik ze daar zo zag lopen en speuren tussen de basaltkeien moest ik onwillekeurig terugdenken aan vier, vijf maanden geleden. Het zoeken naar mosselen hadden ze verdraaid snel onder de knie gekregen, maar krabben.... Nee, krabben vangen en vooral eten, dat was toch een ander geval. Meerdere keren hadden vader en moeder ze duidelijk proberen te maken hoe je dit klusje moet klaren, totdat vader het een keer zat was en een gevangen krab vlak voor één van de beide jongen deponeerde! Vervolgens liep Clark meteen weer weg, de witte veder in opperste verbazing achterlatend. Ze moesten het nu zelf maar eens uitzoeken met zo'n krab! Tja, hoe slim kraaien ook zijn, net als mensenkinderen moet de jeugd vrijwel alles leren van hun ouders. En die krabben vonden ze in het begin maar hele wonderlijke wezens. Bovendien kunnen de Chinese wolhandkrabben best groot worden langs de Dordtse Kil.

Krabben van tussen de tien en vijftien centimeter zijn geen uitzondering. En als je jacht gaat maken op die beestjes moet je uitkijken dat je geen schaar in je oog krijgt. Net als hun ouders wisten ze inmiddels precies op tijd weer weg te vliegen, voordat ze door 'aanstormende' golven zouden worden overspoeld. Het kraaiengehoor is dik in orde, dat had ik de afgelopen twee jaar wel gemerkt. In het begin had ik meer dan eens naar Clark staan kijken, terwijl hij ondergedoken zat tussen de basaltkeien. En ondertussen kwam het water steeds dichterbij. Meter voor meter... De Dordtse Kil is namelijk een hele drukke rivier en er komen vaak schepen voorbij die flinke golven veroorzaken. En die zijn dan meestal binnen een halve minuut bij de oever. Maar ondanks dat hij dan niets kon zien van het water was hij altijd net op tijd weer weg! Het kon niet anders dan dat hij daarbij puur op zijn gehoor vertrouwde.

Als ik via de Kildijk richting 'Kraaienland' liep kwam ik ze ook weleens samen bovenop de dijk tegen. Daar waren ze dan vaak bezig om te zoeken naar verstopte hapjes. Kraaien denken ten slotte altijd aan later en dat wordt de jongen al snel geleerd. Kom je iets eetbaars tegen dat je kan bewaren voor later, doe dit dan ook. Van mij kregen ze vaak een portie walnoten en die waren natuurlijk perfect geschikt om voor later te bewaren. Meestal werd maar één noot opgegeten en de rest werd verstopt tussen de basaltkeien langs de oever, in het gras op de Kildijk, het plantsoen, in dakgoten van de huizen in de buurt en soms werd er ook vakkundig een kuiltje gemaakt in een molshoop, waar dan de walnoot in werd gedeponeerd. Zand, of beter gezegd grond erover en klaar is kraai...! Het enige probleempje bij de witte veders was dat ze zeker in het begin meestal niet meer precies wisten waar ze hun hapjes hadden verborgen en dan moet je daarna flink wat tijd gaan steken in het zoeken onder bladeren, of tussen het gras op de dijk... Maar na verloop van tijd vonden ze steeds meer van hun verstopte voedsel weer terug en anders kom je tijdens je strooptochten op de dijk nog weleens iets tegen wat je ouders een keer hebben verstopt. Tja, en dat kan je dan niet zomaar laten liggen, dat zou zonde zijn... Begin 2016 stond het duo ook paraat als vader en moeder weer eens de Dordtse overburen te hulp schoten. Het gebeurde meer dan eens dat er vanuit de bomen aan de overkant alarm werd geslagen en dan moet je als 'goede burens' uiteraard te hulp schieten. In het begin bleef de voorzichtige van de beide jongelingen dan gespannen toekijken waar zijn ouders en zus- of broerlief toch bleven. Maar dat was begin 2016 inmiddels ook aan het veranderen, al was hij nog wel steeds de eerste die weer terugvloog naar 's-Gravendeelse bodem. Home sweet home, was duidelijk zijn motto.